

Vzpomínky na mé dětství

Vzpomínkami procházím krajem, kde jsem prožila nejranější dětství a počátek školních let, ve vesnici, kde tatínek působil jako řídicí učitel. Dětský svět té doby vypadal zcela jinak, než prožívá dnešní mládež generace při současném pokroku vědy a techniky.

Také naše hry a hračky byly jednoduché, obyčejné.

Kluci měli plně kapsy různých provázků, řemínků, háčků, křemíků, kňoflíků, kamínků, kuliček a nožíků. Zručně vyráběli dřevěné hračky, kolíky k hrábím, vářečky maminám, mlýnky k potůčkům a jiné neuvěřitelné věci.

Děvčátka tvořila hadrové panenky, háčkovala jahelníčky, vily, květinové vence, sbírala bylinky a lesní plody, pásala krávy, ovce a husy a čas her byl vždy vyplněn povinnostmi. Příroda nahrazovala dnešní možnosti.

Já sama jsem si nejraději hrávala s panenkami, které jsem dostávala dárkem, ale nejvíce dědila od svých dvou sestřenic, městských už slečien. Byly všechny krásné s kočárkem, kolebkou a mnohá šatickami. Maminka pletla, háčkovala a šila, abych je měla stále pěkně oblečené.

Panenky se tak měnily v princezny, královny, vily, karkulky, dámy s deštníčkem, prodáváčky, kuchárky, cikánky a to podle pohádek, které mi maminka čítávala. Panenky vozila jsem v kočárku na procházky, v kolebce uspávala, přebalovala, česala a křmila. Panenky se také vdávaly a měly svůj pokojíček v pokoji pod stolem, tam byl dlouho můj svět dětský svět.

Mou velkou zálibou od dětství byla četba. Měl jsem doma obsáhlou knihovnu a laskavá maminka svůj volný čas vyplňovala čtením pohádek a příběhů. I později v dospělosti jsem byla velkou čtenářkou. Ráda jsem četla jak prózu, tak poezii a čtu ráda dodnes.

TŘETÍ OBLASTI, KTERÁ VLBUZOVALA MŮJ OBDIV K PŘÍRODE, BYLY POVINNĚ
KRÁTŠÍ I DLOUHĚ PROCHÁZKY S TÁTOU. AČ VŽDY NERADÍ, MUŠELI JSME HO
VŽDY DOPROVÁZET I KDYŽ BYCHOM RÁDEJI LÍTALI S KAMRÁDY. ONES TO
HODNOTI Kladně, PROTOŽE JSEM POZNÁVALA, JAK RÍKÁVAL, ŽE JEŠTE
EXISTUJÍ RÁJE NA SVĚTĚ.

JARA BÝVALA KRÁSNÁ VYRVÁNÍ, KDY PŘILETALI PRVNÍ PTÁCI, UMÍSTOVALI
SE V HNÍZDECH A BUDKÁCH NA POKRACÍCH LESŮ, HÁJŮ, A SADŮ. VŠUDE
SE OZÝVALO ŠTĚBETÁNÍ, ŠVITORENÍ A ZPĚV, JAKO BY SI VYPRÁVĚLI,
CO SE ZA CELÝ DEN DOVĚDĚM PO LOUKÁCH, POLÍCH A STROMECH.
NA VÝSLUNÍ SE VYHRÝVALY JESTĚRKY A OČKA JIM SVÍTLA JAKO
DRAHÉ KAMENY. JARNÍ SKLIZNĚK PROBOUZELO CELOU PALETU KVĚTKŮ,
STROMY SE ODELY DO ZÁPLAVY KVĚTŮ, SKRÍVÁNCI JÁSAH V OBLACÍCH
A KAPKY ROSY NA LISTECH MĚNILY SE V DUHOVÉ ŽÁVY
VŠUDE BUJELY TRSY RŮZNÝCH BYLINEK A VŠECHNO BUČELO HMYZEM.

A LĚTA BÝVALA PLNÁ SLADKÝCH PRODŮ A HUB. CESTY DO POLÍ A
NADHERNÁ RÁNA, KDY MĚSÍC ZAPADAL A SOUČASNĚ VYCHÁZELO
SLUNCE. LESNÍ ZVĚŘ POPÁSAŁA SE NA PASEKÁCH. SEM VONĚLO
A ZRÁNA SLYŠET BYLO KLEPÁNÍ KOS, ŽNE BYLY V PLNĚM
PROUDU A PRO NÁS PRÁZDNINOVĚ PŘÍHODY.

PODZIM NÁS VÍTAL SKLIZNÍ OKOPÁNÍ, PADÁNÍM BAREVNÝCH LISTŮ
STROMŮ, SKLIZNÍ OVOCE, SBĚREM HUB A ŠÍPKŮ

ZIMY JISKŘIVÝM SNĚHEM A RADOSTI SE SÁNKOVÁNÍ S UNRZLÝM
NOSEM. TĚŠILI SE PŘEDVÁNOCNÍM A VÁNOCNÍM ČASEM S
BETLEHEM A KOLEDAMI, PŘÍPRAVAMI DIVADELNÍCH BESÍDEK
A VESNÍČKÝMI ZABÍJAČKAMI

BYLY I DALŠÍ NEZAPOMENUTELNĚ ZÁŽITKY, PŘI KTERÝCH JSME
MY DĚTI NEBHĚLY SA SCHÁZET V PŘÍPRAVÁCH

„VÍTÁNÍ JARA UTOPENÍM NORENY, VELIKONOCE PLETENÍM TATARŮ
A SAHOTNÝH „ŠMIGRUSTEH“ S KOLEDAMI, STAVĚNÍ A KÁČENÍ MÁJE,
SLAVNĚ VESNICKĚ DOUTĚ A POSVÍČENÍ, SKLIZNĚ, SUŠENÍ OVOCE,
ČADĚNÍ POVIDEL, SPORTOVNÍ CVIČENÍ A POD.

DNEŠNÍ DOBA PŘINESLA USNADNĚNÍ V POGTUPU VŠECH PRACÍ
I HER. NIC JIŽ NENÍ TAKOVÉ, JAKO BÝVALO DŘÍVE, ALE DĚTSKÝCH
TAJŮ SVĚT - PRŮZKUMY SENÍKŮ A STODOL, OHNÍČKY PÁLENÝCH
BRAMBOROVÝCH NATÍ, PEČENÍ BRAMBOR PŘÍSKLIZNÍ,
LOVENÍ RAKŮ A PSTRUHŮ V PRŮZRAČNÉ VODĚ
POTOKŮ V ČISTĚ KRÁJINĚ JE UŽ JEN DÁVNÝM
SNEM

JAROSLAVA VACULOVÁ, 1929

DRS STARÁ BOLESLAV

17.3.2016

KOLO

JAK SAMOZŘEJNĚ VYSLOVUJEME SLOVO - KOLO

JSOU KOLA, KTERÁ VYUŽÍVÁME K MNOHA ÚČELŮM, JAKÉKOLIV LIDSKÉ ČINNOSTI, AŽ ZÁBAVNĚ, UŽITKOVĚ, PRACOVNĚ ČI JINĚ, AŽ SE JEDNÁ O ...

- KOLA KOČÁRKŮ, KOLA KOLOBĚŽKY, KOLA TROJKOLKY, KOLA JÍZDNÍ, KOLA AUTOMOBILŮ, KOLA ZEMĚDĚLSKÝCH STROJŮ, HOSPODÁŘSKÝCH VOZŮ, KOLA VODNÍ, KOLA VĚTRNÁ, KOLA HLÍNSKÁ, KOLA VOZÍKŮ A TRAKTÉRŮ, KOLA KOKOVATŮ, KOLA ŠKAPACÍ, KOLA MUČÍČI, KOLA CVIČÍČI, KOLA VOKANTŮ, KOLA KORHIDELNÍ, KOLA JAKO KRUIHY, KOLA SLUNCE A MĚSÍCE, KOLA DRÍVÍ, KOLA NA VODĚ, KOLA PŘED OČIMA, KOLEČKA HODINEK A HODIN, KOLO PŘÍTANCI, KOLA KOLOTOČŮ, KOLA KVĚTIN - VĚNCE, TAKÉ SE SMĚJEME NA CESTĚ KOLO A HLÁVÍ

CHCI VÁM ALE VYPRÁVĚT O SVĚM VLASTNÍM JÍZDNÍM KOLE :

JAKO V POHÁDCE MOHLA BYCH ZAČÍT ZNĚMÝMI SLOVY

" DÁVNO, DÁVNO TOMU "

BYLA JSEM ASI 8 LETÁ DÍVENKA A TOUŽILA JSEM MÍT SVĚ VLASTNÍ KOLO. JEDNAK PROTO, ŽE SE MI LĚBILA JÍZDA NA KOLE, JEDNAK PROTO, ŽE JSEM SE CHTELA PŘEDVÁDĚT SVÝM KAMARÁDŮM.

MĚ SESTRA OLINKA A BRÁTR MILAN, OBA JIŽ GYMNAZISTÉ, MĚLI SVĚ KOLA, PROTOŽE OBA JEZDILI DO OKRESNÍHO MĚSTA DO ŠKOLY. SVĚ KOLA NECHTĚLI MI PŮJČOVAT, DOVOLILI MI JE

JEN OD PRACHU ČISTIT

STĚLE JSEM LOUDILA PO RODIČÍCH, KDY UŽ I JÁ BUDU MÍT SVĚ VLASTNÍ KOLO. ODPOVĚD VĚDY ZNĚLA, AŽ BUDU STARŠÍ A HODNĚ MOC JSEM SE SNAŽILA, ALE OBČASNĚ LUMPÁRNĚ MI BRĚNĚLY V TOM, DODRŽET SVĚ SLIBY

AŽ PŘÍŠLY MĚ 12. NAROZENINY A VÁNOCE K TOMU. ČEKALI JSME DÁRKY, O KTERĚ JSME PÍSEMNÝMI PŘÁNIČKY ŽÁDALI JIŽ OD MIKULÁŠE

A BYL TU OČEKÁVANÝ ŠTĚDRÝ DEN. NEMOHLI JSME SE DOČekat SVĚTEČNÍ VECERĚ, ROZSVĚCOVÁNÍ VĀNOČNÍHO STROMEČKU A NADELOVÁNÍ DĀRKŮ. TĚHĚJ VŠECHNY BYLY JIŽ ROZDĀNY A VŠICHNI MĚLI MNOHEM VÍCE DĀRKŮ. JAKĚ BYLO MĚ ZKLAMÁNÍ, KDYŽ JSEM OTEVĚŘELA SVŮJ BALÍČEK SE SPODNÍM PRĀDLEM A KNIHOU S TITULEM „CO VYPRĀVĚLA KOČKA NA JABLOŇOVĚ VĚTVI“. S TLUKOUcÍM SRDCEM JSEM TO PŘISUZOVALA MĚ OBČASNĚ ZLOBIVOSTI. TIŠĚ JSEM SE DĚLA A NEPROJEVILA RADOŠT.

KDYŽ TOHO NAPĚTÍ BYLO ASI DOŠT I PRO MĚ RODIČĚ, VSTALA PAMINKA OD STOLU, OTVĚŘELA DVĚŘĚ PŘILEHLE K OHOŘY U KUCHYNĚ A NA SVĚTĚ BYLO NĀDHERNĚ THAVĚ ČERVENĚ DĀMSKĚ KOLO, S PUMPOU, ZVONKEM A BARVIVNOU SÍTKOU U ZADNÍHO KOLA. DECH SE MI ZATĀJIL, ANI JSEM RADOŠTI NEPODĚKOVALA.

OD TOHOTO OKAŽLIKU NESOUSTRĚDILA JSEM MYŠLENKY NA NIC JINĚHO, NEŽ NOVĚ KOLO. TO VŠĀK BYLO AŽ DO JARNÍCH SLUNEČNÝCH DNŮ SCHOVĀNO

BRZY JSE SE NAUČILA JEZDIT BEZ KARAMBOLŮ A UŽÍVALA KAŽDĚ VOLNĚ CHVÍLE K VÝLETŮM DO OKOLÍ DOHOVA, NĀVŠTĚVĀM PŘÍBUZŇYCH A KAMARĀDŮ. KOLO BYLO AŽ DO MĚ DOŠPĚLŮŠTI STĀLYM SPOLEČNÍKEM A TAKĚ SVĚDEK MĚ PRVNĚ VELKĚ LĀSKY. TO MI

BYLO 13 LET. JEZDILA JSEM O PŘĀZDNINĀCH K MĀMINKĚNĚ TĚTĚ A SEŠTRĚNICI, KTERĚ VLASTNILI VYHLĀŠĚNOU CUKRĀRNU.

V PŘÍHEM SOUSEDSTVĚ BYDLĚL HOĀ HEZKÝ CHLĀPEĀ, S NĪMŽ JSEM SE SKĀMĀRĀDILA. OBA JSME JEZDILI NA KOLECH PRO DROBNĚ NĀKUPY, NA VÝLETY, KŮPAT SE V ŘĚCE A NEJRADEJŠI DO BLÍZKĚHO KRĀSNĚ KVĚTOUCÍHO PARKU

NĀŠĚ KOLO, OPĚNĀ O LAVIČKY, BYLA PŘÍTOHNA NĀŠI DĚŠKĚ ZĀMILŮVANŮŠTI, DRŽĚM JSME SE ZA RUCĚ A BYL ŠTĀŠTNĚ

TENKRAŤ MI BYLO, JINDROU, TAK SE TEN CHLAPEČEK JMENUJAL,
SLIBENO, ŽE AŽ BUDE DOSPĚLÝ, BUDE TÍM, ČÍM BUDU CHÍT
JÁ, TRĚBA I CUKRÁČEM, A BYCH SE NĚLA DOBRĚ

DNEŠ JE TO ÚSMĚVNĚ, ALE BYLO TO NEJČISTŠÍ LITOVĚ
VYZNÁNÍ A PŘÁVĚ V SOUVISLOSTI S KOLEM NA TA SETKÁVÁNÍ
RÁDA VZPOHINÁM

JAROSLAVA VACULOVÁ, 1929
DPS STARA' BOLESLAV